

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 80.030 van 3 mei 1999
in de zaak A. 82.465/IX-1641.**

In zake : Willy VAN DOORNE,
wonende te ANTWERPEN,
Begijnenstraat 42

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
minister van Justitie,
die woonplaats kiest bij
advocaat P. PEETERS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Brederodestraat 13.

DE VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Willy VAN DOORNE op 12 februari 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 29 september 1998 van de secretaris-generaal van het ministerie van Justitie waarbij hij in zijn ambt wordt geschorst in het belang van de dienst met ingang van 24 september 1998;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoeker de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd W. VAN NOTEN;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 24 maart 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 april 1999;

Gehoord het verslag van voorzitter J. BORRET;

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. MARTENS, die verschijnt voor verzoeker, en van advocaat P. PEETERS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd W. VAN NOTEN;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoeker is directeur van de strafinrichting te Antwerpen. Voorheen was hij directeur van de strafinrichting te Ieper.

1.2. Tegen verzoeker werd een tuchtprocedure geopend wegens feiten die zich zouden hebben voorgedaan toen hij directeur was van de strafinrichting te Ieper.

1.3. Bij brief van 13 juli 1998 meldt de directeur van de strafinrichting te Ieper aan de minister van Justitie dat hijzelf en drie personeelsleden in de loop van de late avond van vrijdag 10 juli, de daaropvolgende nacht en in de voormiddag van zaterdag 11 juli 1998 door verzoeker herhaaldelijk en aanhoudend telefonisch lastig werden gevallen; hierbij zouden zowel zichzelf als hun

familieleden, zelfs met een aanslag op hun leven, zijn bedreigd.

Verzoeker moet zich zo gedragen hebben naar aanleiding van het optreden van de betrokkenen als getuigen in de in 1.2. vermelde tuchtzaak.

Op 17 juli 1998 doet de directeur-generaal strafinrichtingen aangifte van "dit misdrijf" bij de procureur des Konings te Ieper. Aan verzoeker wordt op grond van artikel 1 van het koninklijk besluit van 14 mei 1971 houdende bijzondere instructie van toepassing op de personeelsleden van de buitendiensten van het Bestuur Strafinrichtingen, de toegang tot de straf-inrichting ontzegd.

1.4. Bij aangetekende brief van 27 augustus 1998 wordt ter kennis van verzoeker gebracht dat tegen hem een tweede disciplinaire procedure wordt geopend met betrekking tot de telefonisch geuite doodsbedreigingen en dat het verhoor dat dienaangaande zal worden afgenomen tevens geldt als verhoor bedoeld in artikel 1 van het koninklijk besluit van 1 juni 1964 betreffende de schorsing van rijksambtenaren in het belang van de dienst.

1.5. Uit het proces-verbaal van verhoor van 7 september 1998 blijkt dat verzoeker verklaart zich niets meer te kunnen herinneren van de nacht tijdens welke de bedreigingen zouden zijn geuit, ten gevolge van "veel alcohol en medicatie".

1.6. Bij nota van 24 september 1998 stelt de directeur-generaal strafinrichtingen aan de secretaris-generaal van het ministerie van Justitie voor verzoeker wegens de doodsbedreigingen te schorsen in het belang van de dienst.

1.7. Bij de thans bestreden beslissing van 29 september 1998 van de secretaris-generaal van het

ministerie van Justitie wordt verzoeker met ingang van 24 september 1998 geschorst in het belang van de dienst, wegens de door hem geuite verwijten en doodsb bedreigingen.

1.8. Op 14 december 1998 heeft de interdepartementale raad van beroep, op beroep van verzoeker, een ongunstig advies uitgebracht, zodat de schorsing in het belang van de dienst gehandhaafd wordt.

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende dat in verzoekers uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat hij door de bestreden beslissing ondergaat, diverse beschouwingen zuiver te maken hebben met de wettigheid van de bestreden beslissing; dat deze beschouwingen uiteraard niet in aanmerking kunnen worden genomen als bewijsmateriaal voor het voorhanden zijn van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel;

Overwegende dat wel daarvoor relevant zijn de volgende beschouwingen :

"Verzoeker woont met zijn gezin binnen het gebouwencomplex van de Antwerpse gevangenis (ambtswoning). Dit brengt mee, dat hij voortdurend geconfronteerd wordt met de werking van de gevangenis en dus zonder ophouden aan die schorsing wordt herinnerd. Psychisch lukt het hem dan ook niet daar enige afstand van te nemen, wat erg pijnlijk is. Daarbij komt nog dat hij uiteraard veel personeelsleden ontmoet. Ze zijn -en kunnen ook niet- geenszins

op de hoogte van de ware toedracht inzake de schorsing, vermits de Antwerpse gevangenis in deze ganse aangelegenheid geen enkele rol speelt.

De wildste speculaties doen dan ook de ronde en verzoeker voelt zich door sommigen van hen bekeken als een misdadiger en uitgestoten als een paria.

Verzoeker en zijn echtgenote kunnen de psychische druk tengevolge de situatie bijna niet meer de baas. Getuige hiervan het verslag van hun behandelende geneesheren.";

2.2. Overwegende dat vanwege haar uiteraard tijdelijke en niet-tuchtrechtelijke aard een preventieve schorsing in beginsel geen nadeel kan veroorzaken dat niet naar behoren hersteld kan worden door een vernietigingsarrest; dat de vraag is of verzoeker gegevens aanbrengt die de conclusie wettigen dat het te dezen uitzonderlijk anders is; dat verzoeker daar niet toe gekomen is;

Overwegende dat tegen verzoeker twee tuchtrechtelijke onderzoeken en een strafrechtelijk onderzoek aan de gang zijn; dat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat de psychische druk waarover hij zich beklagt zozeer te maken heeft met zijn preventieve schorsing alleen dat hij bij schorsing van die maatregel zou wegvallen het voortgaan van bedoelde onderzoeken ten spijt; dat uit de medische attesten die verzoeker voorlegt, trouwens slechts blijkt dat door zijn preventieve schorsing die psychische druk is toegenomen, niet dat ze erdoor is ontstaan;

Overwegende dat evenzeer bezwaarlijk kan worden aangenomen dat de speculaties die over verzoeker de ronde doen, een einde zouden nemen door de schorsing van zijn preventieve schorsing; dat immers bekend moet zijn dat een preventieve schorsing per definitie verband houdt met een tuchtonderzoek, en dat ze geen uitspraak inhoudt over de schuldvraag zodat enkel een voor verzoeker gunstige afloop van dat onderzoek een einde kan maken aan de speculaties omtrent zijn persoon;

Overwegende dat bij gebrek aan aangetoond moeilijk te herstellen ernstig nadeel de vordering moet worden afgewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie mei 1900 negenennegentig, door :

de H.	J. BORRET,	voorzitter,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. BORRET.